

ROBIN SHARMA

ZI DE ZI
EROU.
MANIFESTUL

Traducere din limba engleză de
CĂTĂLINA PĂTRAȘCU

ap!
act și politon

2022

ALTE CĂRȚI DE ROBIN SHARMA

*Clubul 5 A.M.**

Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul

Ghidul măreției

The Greatness Guide Book 2

Lider fără funcție

Who Will Cry When You Die?

*Atinge măiestria în leadership cu călugărul
care și-a vândut Ferrari-ul*

*Învățăături spirituale pentru familia ta de la călugărul care
și-a vândut Ferrari-ul*

Descoperă-ți destinul cu călugărul care și-a vândut Ferrari-ul

*Scrisorile secrete ale călugărului care și-a vândut Ferrari-ul***

The Mastery Manual

The Little Black Book for Stunning Success

Sfântul, surferul și CEO-ul

* Carte apărută cu acest titlu la editura ACT și Politon în anul 2019, atât în format tipărit, cât și în format audio și electronic. (n. red.)

** Carte apărută cu acest titlu la editura ACT și Politon în anul 2018, atât în format tipărit, cât și electronic. (n. red.)

Un mesaj personal din partea lui Robin Sharma

Această carte este despre geniul uriaș, despre decența și eroismul ce se află în fiecare inimă care bate astăzi pe planeta noastră.

A fost palpitant, terifiant, înălțător și istovitor să creez această lucrare pentru voi.

Scrierea cărții *Zi de zi erou. Manifestul* m-a făcut să ajung la aspecte ale meseriei, ale caracterului și ale datoriei mele de a fi de folos pe care nu le cunoscusem înainte. Când am terminat, eram un alt om decât cel care începuse acest proces.

În paginile următoare, vei descoperi o filosofie calibrată pe materializarea abilităților tale cele mai valoroase, o metodologie revoluționară pentru a realiza o capodoperă și un flux constant de idei care să te ajute să ai o viață de o frumusețe uimitoare, bucurie continuă și libertate spirituală.

M-am dezvoltat în această carte mai mult decât în oricare dintre cărțile mele anterioare. Să-mi dezvolt vulnerabilitatea a fost un proces înspăimântător care până la urmă s-a dovedit plin de satisfacții. Analiza onestă a eșecurilor ne ajută să le transformăm în înțelepciune, nu-i așa? Și acceptarea suferinței ne permite să o transformăm în putere.

Speranța mea sinceră este că, citind despre toate lucrurile prin care am trecut, să înveți ce pericole sunt de evitat, cum să transformi problemele în reușite și să conștientizezi felul minunat în care viața lucrează în favoarea ta, chiar și atunci când nu pare să fie așa.

Am scris pentru tine *Zi de zi erou. Manifestul* ca și cum ar fi fost ultima mea carte. Sper și mă rog să mai pot scrie multe altele. Însă viața omului este o călătorie fragilă și niciunul dintre noi nu știe ce îi va aduce ziua de mâine. Așadar am pus tot ce aveam mai bun în mine în acest manual de productivitate supremă, performanță de elită, fericire trainică și serviciu neobișnuit față de societate.

Dorința mea sinceră și profundă este ca toate cunoștințele pe care urmează să le capeți să lumineze harul ce doarme liniștit în adâncul tău, să-ți aprindă focul interior pentru a-ți crea propria capodoperă și să te ajute să-ți descoperi magia personală, astfel încât să ai viața pe care ți-o dorești cel mai mult. Făcând totodată un loc mai bun din lumea noastră.

Cu dragoste și respect,

P.S. Pentru a accesa toate modelele de învățare, tiparele de implementare și procedurile tactice de lucru menționate în această carte, precum și video-urile de aprofundare a dezvoltării personale, intră pe site-ul TheEveryDayHeroManifesto.com.

Mii de genii trăiesc și mor fără să fie descoperite – fie de către ei înșiși, fie de către alții.

– MARK TWAIN

Numai cei care se dedică trup și suflet unei cauze pot deveni cu adevărat maeștri. Din acest motiv, măiestria cere totul de la o persoană.

– ALBERT EINSTEIN

Oamenii spun mereu că nu renunță la scaunul lor, fiindcă sunt oboșiți, dar nu este adevărat. Nu, de fapt singurul lucru care îi obosește este renunțarea.

– ROSA PARKS

Este ușor să dărâmi și să distrugi. Eroii sunt cei care aduc pacea și construiesc.

– NELSON MANDELA

Cuprins

<i>Un mesaj personal din partea lui Robin Sharma</i>	5
1. Un manifest pentru eroul obișnuit din tine	13
2. Să rămâi loial idealurilor tale reprezintă un multiplicator de forță	16
3. Ultimele ore ale sinelui tău învins	33
4. Este în regulă să nu fii în regulă	37
5. Paradoxul minerului dintr-o mină de aur	40
6. Saltul de la victimă la erou	43
7. Când mi-au fost luate jurnalele personale	52
8. Instrucțiuni din partea celor mai importanți mentori	56
9. Este o bucurie ca lumea să râdă de tine!	64
10. Nota lui Orson Welles	66
11. Nimic nu este perfect	69
12. Doctrina vânzătorului de castane	71
13. Principiul IPOP pentru pozitivitate accelerată	76
14. Încetează să mai folosești cuvinte urâte la adresa geniului tău	80
15. Ce m-a învățat J.K. Rowling despre perseverență	84
16. Protejează-ți sănătatea ca un atlet profesionist	87
17. Seara în care am mâncat patru croasante cu ciocolată	100
18. O filosofie contrară pentru a face față unei schimbări neașteptate	104
19. Nu încape îndoială că ești mai mult decât suficient	107
20. Declarația de activare pentru începători	111
21. Un bărbat foarte plăcut cu barbă și șapcă de baseball cool	114
22. Antrenează-te cu cei mai buni instructori	118
23. Un semnal de alarmă este un semnal de alarmă	122
24. Cel mai scurt capitol din istoria creativității?	125
25. Ipoteza celui care încalcă regulile	126

26. Fii la fel de curajos precum Swifty!	131
27. Un profesor numit traumă	133
28. Mantra celor care îi ridică pe oameni	139
29. Cele 7 amenințări la adresa excelenței	142
30. Așteaptă-te la nerecunoștință	152
31. Atunci când am rămas singur în vârf de munte	154
32. Piramida strategiilor de productivitate maximă	160
33. Alătură-te Brigăzii Speranței	181
34. 40 de lucruri pe care aș fi vrut să le știu la 40 de ani	183
35. Tehnica lui Misty Copeland de construire a încrederii de sine	187
36. Obiceiul de a cumpăra 40 de exemplare din aceeași carte	190
37. Semnificația rușinii	194
38. Un motto fundamental pentru o prosperitate uimitoare	196
39. Îmbrățișează monstrul!	198
40. Regula desertului de 4 stele	202
41. Nu fi un leneș!	204
42. Adoptarea obiceiului celor 13 virtuți ale lui Ben Franklin	206
43. Nemulțumirea păunului	212
44. Cel mai costisitor conflict	213
45. Ucide ceea ce iubești!	215
46. Evită a treia recompensă!	219
47. Vindecarea inimii larg deschise cândva face din tine un maestru grozav	222
48. Ce am învățat din caietele personale ale lui Leonardo	234
49. Atitudinea „Nu câștigi, dacă nici măcar nu încerci”	240
50. Omul muncitor care nu a devenit niciodată mai bun	243
51. Părțile întunecate ale părților tale pozitive	247
52. Formula succesului în 3 pași (și obiceiul meu de a mânca broccoli)	250
53. La ce mă gândesc atunci când mă gândesc la dificultate	256
54. Motivul pentru care scriu pe muzică country de inimă albastră	266

55. Pacientul care a dictat o carte clipind	268
56. Secretul celui care vede mereu posibilitatea	270
57. Marea minciună a gândirii pozitive	278
58. Când am mers cu cortul	284
59. 13 trăsături ascunse ale miliardarilor pe care i-am consiliat	288
60. Cele 8 forme de bogăție	298
61. Algoritmul unei vieți frumos echilibrate	307
62. Codul „numai pentru că” pentru eroii obișnuiți	317
63. Moartea nu este decât o cameră de hotel mai bună	320
64. De ce dormea Aristotel pe podea	324
65. Sfârșăm formula succesului precum Miles Davis	329
66. Artistul antifragil în costum mov sclipitor	331
67. Teoria Menține Focul Aprins pentru o viață îndrăzneată	336
68. Cum lucrează eminențele	338
69. Lucrurile mici sunt, de fapt, mari	341
70. Devino un atlet inventiv	343
71. Cum procedează superproducătorii	345
72. Scapă de suferința astronautului întors de pe Lună	351
73. Lecții de reziliență de la omul care și-a pierdut fața	353
74. Charles Darwin și avantajul agilității extreme	358
75. Modelul banilor liberi pentru prosperitate avansată	361
76. Lasă telefonul și vorbește cu o persoană	367
77. Cel mai scurt capitol din istoria productivității	369
78. Afacerile sunt un război frumos	370
79. Fii serios atunci când ești serios	372
80. Cele 4 practici majore de comunicare ale revoluționarilor	375
81. Atunci când am învățat cum să renunț	381
82. Nu știi niciodată cine stă în fața ta	385
83. Indexul GCA pentru o performanță de top	388
84. Ultimele 3 cuvinte ale lui Steve Jobs	394
85. Când lucrurile par dificile, ai încredere în forța ta	396
86. Nu îi poți inspira pe ceilalți dacă tu nu ai inspirație	399

87. Ce ai face dacă ai mai avea doar șase luni de trăit?	405
88. Faimă și avere pentru un rând pe piatra de mormânt?	408
89. Rezistă declinului titanului	410
90. Necesitatea nepopularității artistului	416
91. Deconstrucția trolilor	418
92. Atunci când l-am întâlnit pe Muhammad Ali	424
93. Nu-ți face griji pentru moștenirea ta	428
94. Un erou pe nume Desmond Tutu	430
95. Regretele vieții oamenilor aflați pe patul de moarte	433
96. Binele pe care îl faci durează o viață	439
97. Bucură-te să vezi oameni vii	442
98. Versurile eroului obișnuit care nu poate fi înfrânt	443
99. Ferestre de oportunitate și a doua șansă	445
100. Nu-ți amâna visurile	451
101. O filosofie pentru reîntoarcerea la umanitate	453
Ce urmează în aventura ta eroică?	455
Citește toate bestsellerele internaționale ale lui Robin Sharma pentru a-ți alimenta ascensiunea	457
Anexa 1. Lista celor 25 cărți de citit înainte să mori	459
Anexa 2. Cele 25 de filme preferate	461
Anexa 3. Cele 25 de documentare preferate	462
DESPRE AUTOR	463

1.

Un manifest pentru eroul obișnuit din tine

„Dacă nu ai descoperit ceva pentru care merită să-ți dai viața, trăiești degeaba”, a spus Martin Luther King Jr:

Aș muri împăcat luptând pentru ideea că tu ești minunat.

Aș încasa un glonț pentru conceputul că ți-a fost hărăzit să realizezi lucruri mărețe, să trăiești evenimente grandioase și să cunoști universul secret al măiestriei populat de spiritele avansate care au trecut pe aici înaintea noastră.

Ca cetățean al Pământului, ai datoria să-ți folosești puterea primordială pentru a face lucruri uimitoare, pentru a face progrese remarcabile și pentru a înnobila viața fraților și surorilor tale cu care împarți grija pentru planetă.

Cred că toate acestea sunt adevărate. Indiferent unde te-au așezat acum brațele naturii, trecutul nu trebuie să-ți prescrie viitorul. Ziua de mâine poate fi transformată întotdeauna într-o zi mai bună decât cea de azi. Ești om. Iar oamenii pot să facă asta.

Da, suntem diferiți din punctul de vedere al culorii pielii, staturii, sexului, religiei, naționalității sau al felului de a fi. Nelson Mandela, Harriet Tubman, Mahatma Gandhi, Florence Nightingale și Oskar Schindler sunt unii dintre cei mai

mari eroi. Însă, cei care duc o viață mai liniștită – cei care predau în școli sau muncesc în restaurante, cei care scriu poezie sau cei care lansează afaceri noi, cei care lucrează în brutării sau care-și cresc copiii acasă, cei care ajută comunitățile ca paramedici, pompieri și voluntari – și ei merită să fie numiți eroi. Multe dintre aceste suflete bune lucrează din greu, cu hotărârea nobilă de a face totul cât mai bine. Muncesc cu zâmbetul pe buze. Și cu grație în suflet.

Mă simt umil atunci când viața mea se intersectează cu cea a unor astfel de oameni. Realmente, învăț de la ei, cresc datorită lor și, cumva, întâlnirea cu ei mă transformă.

Aceștia sunt eroii obișnuiți. Așa-zișii „oameni de rând”, care se comportă cu virtute și onoare.

Astfel, cu un respect profund față de toate posibilitățile pe care le porți în tine și care abia așteaptă să se materializeze, iată cuvintele mele de încurajare, la începutul călătoriei noastre:

Începând de astăzi afirmă-ți devotamentul de a-ți aduce aminte de sufletul sublim, de luptătorul curajos și de creatorul invincibil pe care înțelepciunea ta naturală te îndeamnă să îi reprezinți.

Încercările din trecut ți-au servit cu dibăcie pentru a te reinventa, devenind cel care ești astăzi, mai puternic, mai conștient de puterile care te fac special și mai recunoscător pentru binecuvântările fundamentale ale unei vieți trăite frumos: sănătate excelentă, o familie fericită, o slujbă care te împlinește și o inimă plină de speranță. Aceste greutăți aparente sunt de fapt pietrele de temelie ale victoriilor tale curente și viitoare.

Limitele de odinioară care te-au ținut încătușat, precum și „eșecurile” care te-au rănit au fost necesare pentru a-ți înțelege măiestria. Totul se desfășoară în favoarea ta. Ești cu adevărat favorizat.

Da, da, ești un leu, nu o oaie, fie că accepți asta sau nu. Ești un lider, niciodată o victimă. Ești o persoană care merită o realizare excepțională, o aventură înălțătoare, o mulțumire continuă și o stimă de sine, care, treptat, să se transforme într-o dragoste de sine, pe care nimeni și nimic să nu o altereze vreodată.

Ești o forță atotputernică a naturii și un producător dinamic, nu o victimă adormită prinsă pe picior greșit, într-o lume a mediocrității degradante, a nemulțumirii, conformității și drepturilor dezumanizante.

Și, prin angajament statornic și efort susținut, vei deveni un idealist, un artist neobișnuit, un puternic tip excepțional. O persoană care va schimba cu adevărat lumea, în felul tău cel mai sincer și excepțional.

Așadar, nu fi cinic, critic ori negativist. Pentru că scepticii sunt visători degenerați. Iar tu meriți mai mult decât să fii mediocru.

Astăzi și în fiecare zi a vieții tale absolut glorioase, strălucitor de luminoase și de folos celor mulți, rămâi cu îndârjire nelimitat de liber, pentru a-ți modela viitorul, a-ți materializa ambițiile și a-ți crește contribuția la realizarea visurilor, pasiunilor și lucrurilor cărora li te dedici.

Protejează-ți buna dispoziție, șlefuește-ți îndemânarea și inspiră-i pe toți cei suficient de norocoși ca să-ți urmărească exemplul pozitiv despre cum se poate comporta o ființă umană minunată.

Noi vom vedea cum te dezvolți, îți vom aplauda abilitățile, îți vom aprecia valoarea și îți vom admira nemurirea.

Pentru că vei rămâne în inimile multora.

2.

Să rămâi loial idealurilor tale reprezintă un multiplicator de forță

Când nimeni nu crede în tine, este momentul în care tu trebuie să crezi cel mai mult.

Aceia care sunt cel mai devotați exprimării totale a geniului lor nativ știu că încrederea în sine și păstrarea loialității față de ei înșiși și de misiunea lor măreață – mai ales în fața ridicolului și a incertitudinii, a atacului și a adversității – este calea de a deveni legendar. Și o adevărată cale spre nemurire. Pentru că exemplul tău nobil va dăinui multă vreme după ce tu nu vei mai fi.

Călătoria către viața ta eroică va fi plină de culoare, va inspira, va fi dezordonată, tumultuoasă și, indiscutabil, glorioasă. Să te dedici atingerii celui mai înalt nivel al măreției tale, generând o multitudine de rezultate frumoase și contribuind la construirea unei lumi mai senine, va însemna cea mai înțeleaptă și mai grozavă călătorie pe care o vei face vreodată. Îți promit asta. Pășind în splendoarea imensă a sinelui tău cel mai creativ, mai puternic și mai empatic îi vei determina și pe cei din jurul tău să-și descopere talentele, făcând din planeta noastră un loc mai prietenos.

Acum, dacă îmi dai voie, aş vrea să îţi reţin atenţia un moment pentru a-ţi dezvălui cum a început povestea mea, astfel încât să ajungi să mă cunoşti mai bine. Pentru că vom petrece ceva timp împreună pe parcursul următoarelor pagini.

Nu sunt o persoană specială. Nu sunt o autoritate în domeniu. Nu mă deosebesc cu nimic de tine.

Am aptitudinile mele, la fel cum şi tu le ai pe ale tale, am defecte foarte omeneşti (ce om nu are?) şi mă pot simţi nesigur, nevrednic şi speriat, precum şi curajos, util şi încrezător.

Am crescut într-un oraş industrial cu o populaţie de aproximativ cinci mii de locuitori. Lângă ocean. Într-o casă mică. Fiul unor imigranţi cu suflet mare. Cu siguranţă, n-am mâncat cu tacâmuri din argint.

Plin de entuziasm la vârsta de patru ani.

Jucându-mă în zăpadă în faţa casei.

Da, eu sunt acolo, într-o piesă de teatru, la şcoală. Şi în grădina din faţa casei, în timpul unei ierni aprige. După cum vedeţi, nici vorbă de vreun Ferrari pe alee. Nici decoraţiuni extravagante sau alte lucruri inutile. Doar lucruri strict necesare. Aşa e cel mai bine.

La școală, nu mi-am găsit niciodată locul printre cei mai populari. Întotdeauna mi-a plăcut să trăiesc în mintea mea, să visez la lucruri fascinante, să am ritmul meu propriu. Să-mi văd de ale mele, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Odată un director i-a spus iubitei mele mame că nu promit nimic și că probabil nu voi absolvi liceul. Alți profesori i-au avertizat subtil pe părinții mei că potențialul meu era minim. Câțiva au prezis că voi ajunge un pierde-vară sau un vagabond. Cei mai mulți oameni pur și simplu râdeau de mine.

Cu o singură excepție.

Cora Greenaway. Profesoara mea de istorie din clasa a cincea.

Ea a crezut în mine. Ceea ce m-a ajutat *pe mine* să cred în mine.

Doamna Greenaway m-a învățat că *fiecare* ființă umană se naște cu un talent. Mi-a explicat că fiecare dintre noi poate fi extrem de bun într-un domeniu și că fiecare dintre noi s-a născut cu abilități speciale, capacități remarcabile și merite distinse. Ea mi-a zis că, dacă îmi spun mereu asta, muncesc din greu și sunt sincer cu mine, se vor întâmpla lucruri bune și voi avea parte de binecuvântări.

Această profesoară cu suflet mare a văzut ce era mai bun în mine, m-a încurajat și mi-a arătat o formă de onestitate de care este mare nevoie într-o societate care de prea multe ori ne înjosește abilitățile și ne denigrează priceperea. Uneori, nu este nevoie decât de o singură conversație cu o persoană extraordinară pentru a-ți redirecționa restul vieții pe o cale cu totul nouă, nu?

Acum câțiva ani am căutat-o pe Cora Greenaway pe internet. Ce am descoperit m-a emoționat cu adevărat.

În tinerețe, făcuse parte din rezistența olandeză și pătrunsese în spatele liniilor inamice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, pentru a salva copii care urmau să fie exterminați în lagărele naziste. Și-a riscat viața și și-a onorat convingerile salvând copii. La fel cum m-a salvat și pe mine.

Dna Greenaway nu mai este. A murit în același an în care i-am aflat trecutul. Îi mulțumesc domnului din Amsterdam care a avut grijă de ea cu atâta generozitate până la sfârșit și care m-a ținut la curent cu starea acestui mentor care a însemnat atât de mult pentru mine.

Cora Greenaway a fost ceea ce eu consider un „erou obișnuit”. Discretă și umilă, puternică și vulnerabilă, etică și influentă, înțeleaptă și iubitoare. Ne-a făcut mai bună civilizația – faptă cu faptă.

Cora Greenaway la vârsta de 101 ani.

Ea m-a inspirat să depășesc așteptările limitate pe care le aveau mulți cu privire la viața mea și să termin liceul. Apoi, am absolvit universitatea, cu o specializare principală în biologie și una secundară în limba engleză. Am intrat apoi la Drept, în cadrul căruia am făcut un master, beneficiind de bursă completă.

Să nu ai încredere în cei care te critică. Să nu acorzi atenție celor care te subestimează. Să-i ignori pe cei care te descurajează. *Ei nu știu ce minuni zac în tine.*

Cu timpul, am devenit un avocat de succes, specializat pe litigii. Foarte bine plătit, dar gol pe dinăuntru, ambițios, dar nesatisfăcut din punct de vedere creativ, disciplinat, dar fără să mai știu cine sunt cu adevărat. Mă trezeam în fiecare dimineață, mă priveam în oglinda din baie și nu-mi plăcea de bărbatul care se uita la mine. Nu prea mai aveam speranță. Și nu aveam nicio legătură cu eroismul natural despre care am aflat că este unul dintre avantajele de bază ale ființei umane.

Succesul fără respect de sine este o victorie iluzorie, nu-i așa?

Așa că m-am hotărât să mă reinventez. Ca să ajung să cunosc o versiune mai autentică, mai fericită, mai împăcată și mai bună a persoanei care eram. Și am început o campanie de dezvoltare personală amplă, de vindecare emoțională profundă și de progres spiritual intens.

Nu e niciun dubiu că și tu ai această putere de face schimbări radicale. Evoluția, creșterea și chiar transformarea completă fac parte din setările tale de bază, cele care te fac *ceea ce ești*. Și cu cât stimulezi mai mult această forță interioară, cu atât devine mai puternică.

Să regenerezi o versiune mai creativă, mai productivă, mai inventivă și mai invincibilă a ta – una mai veselă, mai curajoasă și mai calmă – nu este un dar interzis, rezervat zeilor cu un geniu sublim și îngerilor cu o perfecțiune neobișnuită.

Nu. *Geniul are mult prea puțin de-a face cu genetica și mult mai mult cu obiceiurile tale.* Să devii persoana care ți-ai

imaginat întotdeauna că poți deveni este rezultatul unui efort – și este accesibil oricărei persoane dispuse să își deschidă sufletul, să muncească și să facă ceea ce trebuie făcut pentru ca magia să devină realitate.

În această perioadă din viața mea îmi propun să reconstruiesc, să reînnoiesc și să transform persoana care am fost într-o ființă care să-și tragă puterea dintr-un sistem intern de navigație, și nu din atracții exterioare, precum poziție socială, bunuri materiale și prestigiu. O ființă care să nu se sfiască să spună adevărul (cu riscul de a deveni nepopulară), o ființă care să-și apere cu fermitate scopurile, o ființă pentru care jobul să nu fie un simplu job, ci mai degrabă o chemare, o ființă care nu are nevoie să achiziționeze lucruri materiale pentru a simți plăcere intensă, o ființă care să-și facă un scop din a aduce mai multă fericire în viața altora.

Este mult prea ușor să ne petrecem întreaga existență escaladând o serie de munți doar ca să ne dăm seama la final că i-am urcat pe cei care nu trebuia.

... Fiind ocupați să fim ocupați.

... Fiind dependenți de distrageri și seduși de distracții care ne dau un sentiment fals de progres, însă, în realitate, ne fură cele mai valoroase ore din zilele noastre cele mai de preț.

... Fiind amăgiți că avem nevoie de lucruri și activități pe care societatea noastră le vinde drept etalon autentic al succesului, când, de fapt, sunt la fel de satisfăcătoare din punct de vedere spiritual precum un drum rapid până la cel mai apropiat mall.

Hotărârea de a mă schimba și de a-i da vieții mele un sens, survenită pe la vârsta de treizeci de ani, mă face să mă gândesc la cuvintele poetului Charles Bukowski:

Toți vom muri, fiecare dintre noi, ce mai circ! Acest singur gând ar trebui să ne facă să ne iubim, dar nu o face. Suntem terorizați și doborâți de trivialități, suntem devorați de nimic.

Timp de trei ani lungi, m-am trezit dimineața devreme, în vreme ce familia mea încă dormea, și am exersat practici care să-mi diminueze starea de oboseală, să-mi rafineze capacitățile și să mă îndrepte cu desăvârșire către destinul meu personal.

Am studiat cărți despre marii bărbați și marile femei ale istoriei – genii artistice, luptători neînfricați, oameni de știință renumiți, titani din lumea afacerilor și filantropi neobosiți, aflând astfel despre convingerile lor de bază, emoțiile dominante, rutina zilnică, ritualurile de oțel, care au avut ca rezultat o viață luminoasă. Îți voi relata tot ceea ce am aflat pe parcursul paginilor următoare.

Am participat la conferințe de dezvoltare personală și am investit în cursuri de autodezvoltare.

Am învățat să meditez și să vizualizez, am ținut un jurnal și am contemplat îndelung, am ținut post și m-am rugat.

Am apelat la coachi pentru performanță de top, am lucrat cu acupuncturiști, hipnoterapeuți, vindecători afectivi și consilieri spirituali, am făcut dușuri reci și am transpirat în saune și, săptămânal, am investit în masaj terapeutic.

Privind acum în urmă, din perspectiva bărbatului mai în vârstă care sunt, îmi dau seama că am făcut destule.

Trebuie să îți spun că, uneori, procesul a fost confuz, inconfortabil și înfricoșător. Dar a fost și electrizant, fascinant, satisfăcător și, de cele mai multe ori, de o frumusețe care îți tăia respirația. Schimbarea personală fundamentală este adesea dureroasă, *pentru că* este atât de transformatoare. Și nu putem deveni cei care suntem meniți să fim fără să renunțăm la cei care am fost cândva. Tu, cel slab, trebuie să treci printr-un soi de moarte, pentru ca tu, cel puternic, să poți renaște. Dacă progresul nu este dificil, nu este un progres real, nu-i așa?

În timp ce lucram riguros cu mine însumi în fiecare dimineață, pe când lumea din jurul meu dormea încă, felul în care mă vedeam, felul în care mă purtam și felul în care îmi trăiam viața se restructurau complet. Datorită timpului petrecut cu echipa de vis a instructorilor mei, multe dintre temerile mele majore au dispărut; așa că multe dintre grijile mele zilnice și comportamentele de autosabotare s-au diminuat pur și simplu. Mare parte din nevoia de a-i mulțumi pe ceilalți, de a mă face plăcut și de a urma turma – trădându-mă astfel pe mine – pur și simplu s-a destrămat.

Am devenit mai loial principiilor mele profunde, mult mai sănătos, mai creativ, mai vesel și mai pașnic. Petreceam tot mai puțin timp în mintea mea și am devenit mult mai intim conectat cu sufletul meu. Asta a făcut ca inspirația să mi se dezlănțuie, productivitatea să se accelereze și încrederea mea să crească. Am început să descopăr această magie aflată la dispoziția oricărei ființe umane care își dorește cu ardoare să se împrietenească cu ea.

Spre finalul acelor trei ani de vindecare aproape continuă și dezvoltare consecventă, am știut că sunt pregătit să încep o nouă etapă a aventurii mele pe calea măiestriei

personale și a leadershipului, pe care mă aflu și în ziua de azi. Instinctul mi-a șoptit că trebuie să scriu o carte despre experiența mea și despre lecțiile pe care le-am învățat. Pentru ca și alții să se poată ridica.

Și am numit-o *Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul*.

Unii s-au amuzat pe tema titlului și au spus că nimeni nu va citi o carte de dezvoltare personală scrisă de un avocat. Alții au bombănit că viața de scriitor este grea, și că ar trebui să renunț înainte să încep. Am refuzat să mă împiedic de limitările lor și, foarte entuziasmat, am scris o carte-fabulă despre cum să treci de la o viață trăită pe jumătate la una minunată, trăită cu curaj, în care orice este posibil.

Nu știam mare lucru despre publicarea cărților și nici nu mă trag dintr-o familie de antreprenori (mama a fost profesoară și tata a fost medic de familie). Dar știam că autoeducarea este modalitatea de a transforma fanteziile unei imaginații bogate într-o realitate ușor de observat. Iar ceea ce nu știam puteam învăța. Aptitudinile care îmi lipseau puteau fi deprinse. La rezultatele la care ajungeau alții puteam să ajung și eu prin concentrare, efort susținut, informații extraordinare și profesori buni. Așa că m-am înscris la un curs de o seară ținut de o organizație numită Anexa de Învățare.

Acolo am învățat despre manuscrite și redactori, edituri și tipografi, distribuitori și librari. Cursul a fost incredibil și m-a lăsat cu o dorință arzătoare de a-mi îndeplini visul. După ce s-a terminat, am mers pe jos până acasă; era o noapte rece de iarnă, ninge, iar eu eram plin de speranță. Și foarte hotărât să-mi public cartea.

M-am hotărât să o public eu însumi. Minunata mea mamă a redactat manuscrisul, reflectând la fiecare rând până târziu în noapte. Câțiva prieteni buni au fost primii mei cititori. Am printat-o la un centru xerox care avea program non-stop. Îmi amintesc încă cum mă ducea tatăl meu acolo cu mașina, la patru dimineața, ca să pot înainta în misiunea mea înainte să-mi încep programul de lucru la biroul de avocatură, la ora opt. Binecuvântat fie pentru ajutorul și sprijinul necondiționat pe care mi le-a oferit atunci când aveam cea mai mare nevoie.

Din cauza lipsei de experiență, nu mi-am dat seama că, dacă faci o carte cu un font mai mic de 12, textul se va micșora mult. Astfel că prima ediție a fost greu de citit. Cu toate astea, am făcut tot ce am putut, și am început să fac cunoscut mesajul cărții *Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul* prin cluburile de voluntariat din comunitatea mea. La primul meu seminar (verificat întâmplător de Anexa de Învățare) au participat douăzeci și trei de persoane. Douăzeci și unu făceau parte din familie. Nu glumesc.

Lao Zi avea dreptate când a spus că „o călătorie de o mie de mile începe cu un singur pas”. Am pornit-o de la zero ca scriitor. (Dacă aștepti ca totul să fie perfect pentru a-ți realiza cel mai mare vis, atunci nu vei începe niciodată.)

Un scriitor faimos a acceptat să se întâlnească cu mine, întrucât simțeam că aveam nevoie de mai multă îndrumare și voiam să învăț cum să câștig un public mai larg pentru a influența pozitiv cât mai mulți oameni. Găsirea unui mentor înțelept este într-adevăr inestimabilă, când începi o viață grandioasă. M-am îmbrăcat la costum, i-am dat un exemplar al cărții pe care mi-o publicasem singur și m-am

așezat pe un scaun masiv din piele în fața biroului său enorm din lemn de stejar, în timp ce el a deschis discuția.

— Robin, asta e o meserie grea. Numai câțiva reușesc, mi-a spus. Ești bine văzut ca avocat. Ar trebui să te rezumi la asta și să nu riști mizând pe ceva atât de incert, a mai adăugat el.

Cuvintele lui m-au dezumflat. M-au descurajat. M-au dezamăgit. Am crezut că, poate, ambiția mea de a aduce *Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul* în mâinile cititorilor care ar putea beneficia de pe urma ei era prostească. Poate că m-am înșelat în privința talentului meu. Nu mai scrisesem niciodată o carte. Nu mă cunoștea nimeni. Era un domeniu pe care se pătrundea greu. Poate că autorul barosan avea dreptate: ar trebui să nu-mi asum riscuri și să rămân fidel carierei mele de avocat.

Apoi m-a străfulgerat un lucru evident. Părerea lui nu era decât... părerea lui. De ce să îi dau mai multă importanță? Evaluarea acestui domn chiar nu era treaba mea. Cineva urma să scrie următorul bestseller; de ce nu puteam fi eu acel cineva? Și fiecare profesionist începe ca amator. Simțeam că nu trebuia să las ca sfatul lui să-mi sufoce pasiunea. Și să-mi conteste aspirația. În fiecare zi petrecută în biroul meu de avocatură, îmi spuneam: „Fiecare oră pe care o petrec aici este o oră care mă îndepărtează de ceea ce îmi doresc cu adevărat să fac. De ceea ce știu că sunt menit să fac”.

Cred că credința mi-a fost mai mare decât frica. Iar îndrăzneala mi-a fost mai puternică decât dubiile.

Te implor să îți ascuți întotdeauna instinctul, în defavoarea raționamentului practic și la rece. Posibilitățile, măiestria și geniul tău nu sunt acolo. Acum oamenii îmi

spun că am avut curajul să perseverez în fața dezacordului și a provocării. Dar nu a fost vorba despre curaj. Ca să fiu sincer – pentru că vreau întotdeauna să fiu sincer și voi fi mereu, pe tot parcursul acestei călătorii pe care o facem împreună – am simțit că nu am altă opțiune decât să urmez calea pe care mă conducea entuziasmul meu.

„Oamenilor care trăiesc intens nu le este frică de moarte”, a scris Anais Nin. Norman Cousins a remarcat că „nu moartea este cea mai mare tragedie a vieții, ci ceea ce lășăm să moară în noi de-a lungul vieții”. Împărtășesc cu voi aceste citate pentru a vă reaminti că viața este scurtă și fragilă. Prea mulți dintre noi amână lucrurile care ne fac sufletul să revină la viață, până când va veni un moment imaginar ideal. Dar el nu va veni niciodată. Nu există un moment mai bun decât cel prezent pentru a deveni omul care știi că poți deveni și pentru a-ți clădi viața celor mai exuberante dorințe ale tale. Mâine, lumea s-ar putea schimba cu totul. Istoria ne-a învățat că acest lucru este foarte adevărat. Nu-ți trăi cele mai bune ore în camera de așteptare a vieții. Te rog!

Este mai înțelept să îți încerci norocul și să riști să pari nerod (dar măcar știi că ai încercat), decât să ratezi ocazia și să ajungi gol pe dinăuntru și cu inima zdrobită în cea din urmă zi a ta.

Așa că am dus *Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul* unui editor respectat cu intenția de a o cizela. Abia așteptam să primesc un feedback din partea unui expert și eram aproape sigur că îmi va spune că realizasem ceva cu adevărat remarcabil.

În schimb, scrisoarea pe care am primit-o de la editor era o litanie de critici. Începea cu: „Robin, sunt probleme

foarte mari cu *Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul*. Nu are rost să vorbim pe ocolite”.

Părerea lui despre personajele mele?

„Personajele tale nu sunt altceva decât niște stereotipuri. De exemplu, Mantle are succes, este bogat, genial, carismatic, dur, excepțional de amuzant și așa mai departe, dar, cu cât adaugi mai multe calități, cu atât mai mult devine un clișeu...”

A încheiat scrisoarea cu: „Sunt sigur că reacția mea la adresa lucrării tale te-a dezamăgit, dar sper ca sugestiile mele să-ți fie de folos. O scriere bună necesită multă, multă muncă. Din păcate, o scriere bună pare să fie ușor de făcut. Nu este”. Când am citit nota redactorului, eram în mașină în fața casei lui din cărămidă roșie; abia dacă mă mișcam, inima stătea să-mi sară din piept, iar palmele îmi asudau. Manuscrisul era pe scaunul de lângă mine, prins cu elastice. Încă îmi amintesc scena cu lux de amănunte. După cum îmi amintesc și ce am simțit.

Rușine. Respingere. Descurajare. Într-un fel, mi-a frânt inima în acea zi senină.

Chiar și așa, instinctul este într-adevăr mai înțelept decât intelectul. Iar progresul adevărat vine din partea vizătorilor cărora așa-ziișii experți le-au catalogat ideile ca fiind prostesti, iar munca lor creativă ca fiind nevaloroasă. Te rog să îți protejezi respectul față de tine însuși și față de talentul tău artistic de sentințele temătoare, care nu-ți dau vreo șansă ale acestor oameni, care sunt maeștri în teorie, deși nu au creat nimic.

O voce sau o putere sau înțelepciunea din mine, venită dintr-un loc mult mai profund decât logica, m-a sfătuit: „Nu-l asculta. La fel ca în cazul celebrului scriitor care nu

te-a încurajat, această scrisoare reprezintă doar punctul de vedere al redactorului. Continuă. Onoarea ta – și dragostea de sine – depind de determinarea și loialitatea ta față de misiune”.

Și am continuat. Așa cum sper și iarăși sper că vei face și tu când vei fi pus la pământ și – mai mult sau mai puțin – bătut, învinețit și mânjit cu sânge. Obstacolele nu sunt decât felul în care viața te testează cât de mult dorești să-ți împlinești visurile, nu-i așa?

Într-un discurs intitulat „Educația civică într-o republică”, ținut la Sorbona, Paris, pe 23 aprilie 1910, Theodore Roosevelt a afirmat:

Nu criticul este cel care contează; și nici cel care arată cu degetul spre bărbatul puternic care se împiedică sau care îl învață pe cel care chiar face lucruri cum ar fi putut să le facă mai bine. Meritul este al celui ce se află în arenă, al celui a cărui față este murdară de praf, sudoare și sânge; al celui care se străduiește fără întrerupere; al celui care greșește și ratează în mod repetat, pentru că nu există efort fără greșeli ori ratări, dar care se străduiește în continuare; al celui care cunoaște marea entuziasm și marea devoțiune; al celui care se dedică unei cauze nobile; al celui care, în cel mai bun caz, cunoaște triumful unei mari realizări, iar în cel mai rău caz, dacă eșuează, o face după ce a îndrăznit ceva măreț, astfel că locul lui nu va fi alături de acele suflete reci și timide care nu vor cunoaște niciodată nici victoria, nici înfrângerea.

Viața chiar lucrează în favoarea celor împătimiți. Norocul le surâde celor care sunt captivați de ambițiile lor neasemuite. Iar universul lucrează în favoarea celor care

nu vor să capituleze în fața fricii, respingerii sau îndoielii de sine.

La câteva luni după ce am publicat cartea, eram într-o librărie de cartier cu fiul meu, care avea patru ani la vremea respectivă. Îi datorez foarte mult pentru că dragostea lui pentru ciocane, rulete și alte unelte de tâmplărie (aproape întotdeauna purta la masă cămașa lui cadrilată de lucru, casca de protecție galbenă din plastic și centura de scule din imitație de piele) ne-a condus pașii către magazinul de bricolaj de lângă librărie. Era o noapte ploioasă, cu o lună plină somptuoasă care prevedea ceva de bun augur. Îmi amintesc foarte clar.

Imediat ce am intrat în librărie, ne-am îndreptat către secțiunea unde era expusă cartea mea. Îi dădusem proprietarului șase bucăți – în regim de consignație (ceea ce însemna că mi le putea înapoia dacă nu putea să le vândă). Un alt autor care își publicase singur cartea mi-a oferit un sfat neprețuit: odată ce o carte este semnată de către autorul ei, magazinul este obligat să o păstreze. Așa că obișnuiam să vizitez toate locurile în care îmi era expusă cartea și să semnez personal fiecare exemplar.

Am luat cele șase exemplare de pe raft și m-am îndreptat spre zona din față, unde am cerut politicos permisiunea de a-mi semna cărțile. Casierul a fost de acord. Cu o mână îl țineam pe fiul meu, care se cocoțase pe ghișeul din lemn, iar cu cealaltă îmi semnam cartea complet necunoscută.

În timp ce-mi scriam numele, am observat că mă privea cineva. Purta un trenchi verde, încă ud de la ploaia de afară și stătea oarecum la distanță, într-o parte. Îmi urmărea fiecare mișcare.

Ghișeul din librărie.

După câteva minute, bărbatul s-a apropiat și mi-a spus exact așa:

— *Călugărul care și-a vândut Ferrari-ul*. Nemaipomenit titlu! Povestește-mi despre tine!

I-am spus că sunt avocat. Că eram frustrat și nefericit de câțiva ani încoace pentru că trăiam viața altcuiva. I-am mărturisit că descoperisem modalități prețioase de a duce o viață mai fericită, mai hotărâtă, mai productivă și calea către o mai mare vitalitate. I-am spus că sunt foarte hotărât să-mi fac cartea cunoscută de cât mai mulți oameni posibil. Și să-mi aduc aportul la societate cât de bine pot. Am adăugat și faptul că îmi tipărisem cartea într-un centru xerox cu program non stop. Și că fusesem ridiculizat și criticat și minimalizat în timp ce încercam să-mi duc la bun sfârșit proiectul.

S-a uitat la mine. M-a studiat. A așteptat un timp ce părea că nu se mai termină.

Apoi și-a scos portofelul și mi-a dat cartea lui de vizită pe care scria: *Edward Carson. Președinte. Editura HarperCollins.*

Sincronia este felul destinului de a rămâne tăcut, nu-i așa?

Trei săptămâni mai târziu, editura HarperCollins a cumpărat drepturile de publicare ale *Călugărului care și-a vândut Ferrari-ul.*

Cu 7.500 de dolari.

Cartea a devenit una dintre cele mai bine vândute cărți ale tuturor timpurilor, ajutând astfel milioane de oameni buni din întreaga noastră lume minunată.

Așa că, în timp ce închei acest capitol, te încurajez să ții cont de ambițiile etice care stau tăcute în sufletul tău, așteptând să devină realitate. Te rog să te întrebi cum poți deveni Cora Greenaway în viața cuiva, precum și acel tip de persoană care îi face mai curajoși pe oamenii aflați în preajma ei. Te rog să sapi la rădăcina fricilor care te țin încătușat, să explorezi limitele care te constrâng și să devii conștient de toate lucrurile care te-au rănit în trecut și care acum te opresc – și să te ridici deasupra lor.

Pentru că această zi înseamnă un nou început. Iar lumea noastră așteaptă eroismul tău de fiecare zi.

3.

Ultimele ore ale sinelui tău învins

Beau cafea. Ascult muzică trip hop. O primăvară binevenită ia în sfârșit locul unei ierni aspre.

Stau în camera în care scriu, locul în care mă retrag atunci când vreau să lucrez. O să îți arăt o poză, ca să creăm un cadru mai intim:

Unul dintre spațiile mele preferate din casă destinate creativității.

Mă aflu într-o stare contemplativă astăzi. Ca mai mereu de altfel, fiindcă sunt un introvertit.

Mă gândesc la oamenii pe care i-am cunoscut în ultimii aproape treizeci de ani, de când activez în domeniul leadershipului și măiestriei personale. La evenimentele private ale companiilor *Fortune 100* sau pe străzile orașelor îndepărtate sau în arenele strălucitoare din țări fascinante de pe toată această planetă care merită să fie salvată.

Oameni deceți. Cu intenții extraordinare. Și totuși atât de mulți dintre ei mi-au mărturisit în conversațiile noastre că tânjesc după mult mai mult.

... Să știe ce înseamnă să-și exprime franc geniul creativ, să se bucure de comorile vieții și să contribuie la construirea unei civilizații în care să triumfe încurajările, nu criticile, leadershipul, nu victimizarea, ideile, nu bârfa, dragostea, nu ura.

...Să simtă mai mult optimism, să fie mai îndrăzneți și să aibă scopuri mai înalte, înțelegând ce înseamnă să te simți cu adevărat inspirat, să te bucuri de prezent, în loc să fii speriat de trecut sau înspăimântat de viitor.

... Să restabilească conexiunea cu cele mai importante virtuți ale lor, cu potențialul maxim și cu cele mai arzătoare ambiții.

... Și să trăiască fiecare zi cu suficientă agerime încât să savureze cele mai simple plăceri ale vieții, fără povara grijilor.

Ești înțelept (probabil mai înțelept decât crezi în momentul de față).

... Înțelegi că potențialul neexprimat se transformă în suferință.

... Știi că modalitatea de măsurare a succesului, pe care societatea ți-o vinde, este o promisiune goală menită doar să te distragă de la cruciada spre viața ta cea mai bravă.

... Înțelegi că, cu cât te vei apropia mai tare de providență, cu atât mai tare vor urla fricile tale.

... Ești conștient de faptul că proiectul pe care sinele tău fals îl evită cel mai mult este exact aventura pe care sinele tău cel mai nobil o caută.

... Înțelegi că renumele mondial are mai puțin de-a face cu genetica și mai mult de-a face cu deprinderile tale. Și că toți producătorii de categorie grea chiar lucrează din greu.

... Știi că timpul se scurge și că măiestria pe care o amâni înseamnă negarea geniului.

... Știi că pur și simplu nu mai poți aștepta încă o zi ca să devii eroul pe care ți l-ai imaginat mereu.

Așa că îți sugerez respectuos...

... Să începi chiar de *astăzi*.

... Să-ți dezvolți instinctul de a jongla cu capacitățile tale. Pentru că, pe măsură ce-ți atingi limitele, ele se vor extinde.

... Activează acea parte copilăroasă din tine, care, pe vremuri, înainte ca școala să te învețe să eviți riscurile și să gândești ca turma, era nebună de curiozitate și învăța tot timpul, pentru a o depăși pe persoana care ești astăzi.

... Măsoară-ți victoriile în funcție de amploarea progresului, și niciodată în funcție de obiectele din dulap.

... Condu fără să ai un titlu, influențează fără să ai o poziție și creează capodopera care ilustrează promisiunea pe care natura a investit-o în tine.

... Și nu uita că, de obicei, cea mai ușoară cale este și cea mai nefericită.

Și că acțiunea amânată înseamnă măreție trădată.

Este în regulă să nu fii în regulă

Civilizația zilelor noastre ne vinde ideea că ceva nu este în regulă cu noi, dacă nu suntem zâmbitori și fericiți, iar cățeleșii nu dansează și curcubeul nu se reflectă în geamurile unei zile perfecte.

Iată ce am învățat: o viață trăită cu intensitate presupune să pășești în arenă, să-ți asumi din plin riscuri, să explorezi căi diferite, să cazi de suficiente ori și să străbați mările perfide înfruntând furtuna, în ciuda a ceea ce îți dictează rațiunea. Cuvintele dramaturgului irlandez George Bernard Shaw mă inspiră în zilele dificile: „Omul rezonabil se adaptează la lume; cel nerezonabil persistă în încercarea de a adapta lumea la el. Ca atare, orice fel de progres depinde de oamenii nerezonabili”.

Mi-am dat seama și că suntem capabili să ne bucurăm din plin de momentele plăcute, atunci când ele apar, *datărită* momentelor dificile și tumultoase pe care le îndurăm. Iar ele vor apărea *întotdeauna* – chiar și atunci când ni se pare că nu.

„Nu am învăța niciodată să fim curajoși și răbdători, dacă în lume ar exista doar bucurie”, ne-a învățat Helen Keller.

Trebuie să recunosc că nu este deloc plăcut atunci când lucrurile nu-mi ies. Nu mai râd la fel de mult și mă îngrijorez mai tare. Nu mai sunt la fel de energic sau de creativ. Nu mai am aceeași exuberanță productivă și nu mai am acces la același foc interior.

Însă am învățat că este absolut în regulă să nu te simți absolut în regulă. Că, atunci când nu dăm dovadă de aceeași productivitate materialistă prețuită de majoritatea oamenilor, este foarte probabil să ne crească productivitatea spirituală. O zi dificilă pentru ego este o zi splendidă pentru suflet. Iar obstacolele, lupta și împietrirea în confuzie fac parte din ceea ce înseamnă să fii ființă umană – nu trebuie apreciate niciodată ca fiind „rele” și „greșite”. Sunt doar o pauză necesară în călătoria pe care suntem meniți să o facem. Pe parcursul acestui drum pe care-l numim viață.

Am descoperit că tot ceea ce trăiesc într-o perioadă neplăcută este în beneficiul creșterii înțelepciunii mele, îmi făurește puteri neprețuite și scoate la iveală capacități umane din cărbunii încinși ai crizei. Durerea m-a ajutat să devin mai umil și în mod cert mult mai iubitor, slăbindu-mi egoul și întărindu-mi eroismul personal. Este pur și simplu un curs în programa școlii vieții. Un capitol din viața unui om care vrea să atingă cerul și care face tot posibilul să-i înalțe și pe ceilalți împreună cu el.

Prefer să fiu confuz, puțin învinețit (sau mai mult), dar să știu că-mi trăiesc viața din plin, decât să-mi petrec cei mai frumoși ani uitându-mă la televizor într-un birou sau cumpărând lucruri de care nu am nevoie, ca să impresionez oameni pe care nu-i cunosc, dintr-un magazin în care de fapt nu vreau să fiu. Nu sunt eu acesta. Nu asta vreau să reprezint.

Așa că încurajarea mea sinceră și francă pe care ți-o transmit ție – o persoană foarte autentică, dedicată (și destinată) să trăiască o viață minunată, productivă și cu un impact profund asupra celorlalți – este să îți porți rănilor cu mândrie. Apără-ți cicatricile care te-au făcut mai profund, care te-au ajutat să te dezvolți și care te-au rafinat. Și uită-te la rănilor care te-au durut ca la niște medalii de preț acordate pentru curajul de a-ți urma cele mai profunde țeluri și cele mai înalte idealuri.

Și, categoric, nu uita: *Este în regulă să nu fii în regulă.*

Paradoxul minerului dintr-o mină de aur

O poveste veche, dar adevărată. Acum mii de ani, a fost ridicată în Thailanda o statuie din aur care-l întruchipa pe Buddha. Călugării se rugau în fața ei, iar oamenii îi contemplant frumusețea. Toți trecătorii venerau remarcabila capodoperă. Apoi însă, s-a răspândit vestea unei iminente invazii străine, iar oamenii au înțeles că idolul putea fi furat.

Prin urmare, călugării au făcut un plan ca să-l ascundă, așa că l-au acoperit pe Buddha din Aur cu mai multe straturi de pământ. Până când a devenit de nerecunoscut.

Invadatorii au trecut chiar pe lângă el fără să îl bage în seamă, spre ușurarea călugărilor.

Câteva secole mai târziu, un vizitator a întrezărit aurul care strălucea de sub un mic morman de pământ. Pe măsură ce tot mai mulți oameni au început să înlăture pământul, apărea tot mai mult aur. Până la urmă, au descoperit că era Buddha cel făcut în totalitate din metalul prețios.

Și tu ești la fel.

Cu cât avansezi – strat după strat – în tezaurul talentelor tale înnăscute, cu atât mai mult vei fi răsplătit cu un dar neașteptat în realitatea eternă. Este un paradox, nu-i așa?